

ראשון. הכנסתי את הילדה מתחת לכיסא. זה לקח שניות. שלושה או ארבעה שוטרים רצו לאוטו ורפקו כמישל כמה כדורים. הוא שכב עם הראש נטוי אחורה, מעולף על המישענת. הם ירו לכל עבר ודרך כל החלונות.

את הילדה משכו החוצה מהחלון ואחריכך גם אותי. שאלתי את הר שוטרים אם הילדה נפצעה והם אמרו לי שלא. אז ראיתי את החור ברגל שלה והתעלפתי.

אני נפצתי כשניסיתי להגן עליו בגבי וחטפתי שני כדורים ברוע. איציק: מישל ירה כל הדרך רק שישה או שבעה כדורים באוויר. אני בטוח שלא היה פוגע בנו. אם רק הניירות היו מסתלקות, הוא היה נרגע ונותן את הנשק.

כשהיתה ההשתלטות, נפצתי כי קרסול מכדור. מישל היה מת כמה שניות אחריכך. שני שוטרים משכו אותי החוצה מהאוטו, והם נתנו לי בעיטה חזקה בכטן ומכה בראש. אחריכך הסביר לי בבית החולים אחד הקצינים כי הם עשו את זה מפני שהם חשבו שאני הייתי שותף של מישל.

גבי: אני אמרתי למישל כל הזמן: "אם אתה יורה — רק 180 מעלות באוויר, כדי לא לפגוע באחרי".

אבא שוטר דוד נוחבוט (בחולצה שחורה). אביו של מישל הוא שוטר, שהתגרש מאמו של מישל, כשה היה בן 10. גם הוא לא יכול היה להבין מדוע הרגו השוטרים את בנו.

גבי: כל עשר דקות הייתי יורד מהמכונית, ניגש לניירת הראשונה ומבקש שיעזבו אותנו, אבל הם לא שמעו.

איציק: פיתאום עקפה אותנו מכונית פורד אריקה מישטריתת וירו עלינו שתי יריות. כדור אחד פגע בדלת של קלודין. אמרתי למישל: "תראה, אלה כדורים אמיתיים" הוא

נסענו לכיוון מישטרת רחובות. בכניש הראשי ברחוב הרצל עמדו עשרות ניידות. אז מישל אמר: "אני לא מסגיר את עצמי" הוא פחד לרדת. הוא אמר: "מצירי, שירצחו אותי. הם ירגו אותי במכות אם אני ארד".

הוא ביקש לנסוע לכיוון ראשון לציון אל הורדה שלו, וככה הגענו לפלמחים.

כדורים בלב ובמצח קליעתם של שוטר-רי הימ"מ היתה מדוייקת, ומישל נוחבוט מת מפני-

עות ישירות בליבו ובמצחו. הוא נהרג על הספסל האחורי של המכונית. ללא חולצה. עינו עדיין פקרוחות. גם הנוסעים האחרים נפצעו מכדורי-השוטרים.

זעקת אם סול נוחבוט, בשימלה שחורה, אמו של מישל, אבלה על מותו הטרואגי של בנה הבכור. היא זעקה בכאב ליד הקבר ובני-מישפחה אחזו בה מחשש שתתעלף. האם והאב גרושים.

עם המישפחה לאבוכיכיר לזהות את הגופה. ראינו גופה נקובה בכדורים בחלק העליון של הגוף, בחזה ובראש. עד כאן דבריהם של עדי-הראייה להתנהגות המישטרית המזועזעת.

האב דוד: הגעתי למישטרת רחובות באמצע הלילה, בשביל לדבר עם הבן שלי. ביקשתי שתנו לי לדבר איתו, אבל המפק"ל דחף אותי ולא נתן לי לדבר עם הבן שלי.

קלודין: אחרי שהוציאו אותי מה מכונית, שאלתי מה שלום מישל. אז אמרו לי: "הוא מרגיש יותר טוב ממך". בערב באו אליי שוטרים ממישטרת רחובות, וביקשו שאני אמסור עדות. אני אמרתי להם שאני לא אותר. אדרוש ועדת-חקירה. לא ייתכן שירצחו בן-אדם שהרים ידיים ואחריכך היה מעולף.

דניאל בוזגלו, קרוב מישי-סחה: בבוקר נודע לי האסון. נסענו

בן של שוטר

לניצב-מישנה אסף חפץ, מפקד מרחב השפלה, יש גירסה אחרת. חפץ: כל העניין לקח שניות. היה לנו אוטו עם מישוה שהתנהג כמו פסיכופט. היה לו גלילון עם 70 כדור ובני-ערובה. מה יכלנו לעשות? לא

תה קלודין פרץ (בתמונה משמאל. מאחור, תחבושת תלויה על צווארה). היא היתה בת-ערובה, וברחה מבית-החולים כדי ללוות את מישל בדרכו האחרונה.

החוטף ובת-הערובה מישל בוח"בוט מובל עטוף טלית לקיברו. צמודה אל האלונקה. הלכה ובכי

קריעה גבי, אחיו הצעיר של מישל, עומד אבל ליד הקבר, כשחולצתו קרועה.